

[Wilhelm]

Begrundelse

Offentligheden og folketingets medlemmer har tilfældigt i forbindelse med politidirektør Poul Eeffsens instruks, C-meddelelse nr. 23 af 22. november 1983, fået kendskab til, at der findes andre retningslinier for politiets arbejde end dem, der udsendes af rigspolitichefen i form af kundgørelser.

Det forekommer latterligt, at tinget må tilkæmpe sig adgang til rigspolitichefens kundgørelser og føre en langvarig kamp for at opretholde denne indsigt imod rigspolitichefens forsøg på vilkårlig indskrænkning, sådan som det skete sidste efterår, når det så viser sig, at der findes og stadig kreeres andre interessante eller ligefrem vanvittige retningslinier, som ikke omfattes af folketingets indsigt.

Svar (23/12 83):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

En endelig besvarelse af det rejste spørgsmål kræver en række undersøgelser af praktiske problemer, som ikke har kunnet foretages på den til rådighed stående tid.

Jeg vil imidlertid snarest muligt tage spørgsmålet op til drøftelse ikke blot med Københavns politidirektør, men også med politiets ledelse i resten af landet.

Spm. nr. S 311

Til *socialministeren* (12/12 83) af:

Birkholm (VS):

»Hvad agter ministeren at foretage i anledning af, at revaliderings- og pensionsnævnet i Københavns amtskommune har truffet en såkaldt principbeslutning om, at der ikke må ydes klienter på bistandshjælp efter § 37, stk. 4, tilskud til fagforeningskontingent, kun til A-kassekontingent?«

Begrundelse

Principbeslutningen, som bl.a. er blevet omtalt i ugeavisen Solidaritet den 10.-16. november 1983, er for det første i strid med reglen om, at der for hver enkelt klient skal foretages et individuelt skøn. For det andet er den udtryk for en bestræbelse i retning af at underminere den enkelte klients forhold til arbejdsmarkedet, altså en stærkere klientgørelse, en stærkere binding til bistandssystemet,

met, hvilket forekommer både menneskeligt og samfundsøkonomisk uansvarligt.

Svar (21/12 83):

Socialministeren (Palle Simonsen):

Socialforvaltningen i Københavns amt har over for socialministeriet benægtet, at revaliderings- og pensionsnævnet i amtet har truffet principbeslutning om, at nævnet ikke kan godkende, at der ydes supplerende hjælp efter § 43, stk. 3, til dækning af udgifter vedrørende fagforeningskontingent.

Forvaltningen har samtidig oplyst, at nævnet har afgjort 3-4 sager om spørgsmålet, hvori nævnet efter en konkret vurdering har fundet, at der ikke kan ydes supplerende hjælp til fagforeningskontingent.

Forvaltningens oplysninger giver ikke socialministeriet anledning til at foretage videre.

Spm. nr. S 312

Til *socialministeren* (12/12 83) af:

Birkholm (VS):

»Kan ministeren oplyse, hvorledes et repræsentativt udvalg af kommuner og amtskommuner administrerer spørgsmålet om løbende tilskud til fagforenings- og A-kassekontingent efter bistandslovens § 43, stk. 3, til klienter, der modtager bistandshjælp efter bistandslovens § 37, stk. 4?«

Begrundelse

Spørgsmålet gælder både de kommunale socialforvaltningers indstillinger og de amtskommunale revaliderings- og pensionsnævns afgørelser. Spørgeren nærer mistanke om, at mange kommuner og amtskommuner i dette spørgsmål administrerer efter politiske kriterier snarere end efter individuelle transskriterier. Ved at tvinge klienten til at melde sig ud af fagforeningen bidrager man til at svække fagforeningen – såvel økonomisk som ideologisk. Henvisningen til, at fagforeningskontingenter – til forskel fra A-kassekontingenter – må sidestilles med kontingenter til sangforeninger, idrætsforeninger, fotoklubber etc., er et utilsløret angreb på fagforeningernes særlige rolle i opbygningen af velfærdsstatens sociale sikkerhed.